

MARIONNE

HÁZA

J. ELLE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

Dream
válogatás

TEMESD EL A TITKODAT, VAGY HALJ MEG ÉRTE

A tizenhét éves Quell egész életében csak menekült. Ő és az édesanyja városról városra költöznek, hogy eltitkolhassák a halálos mágiát, amely a lány ereiben folyik. Egészen addig, amíg valaki rá nem jön Quell sötét titkára. Hogy elrejtőzzön az őt üldöző bérgyilkos elől, és az édesanyját is megóvja a veszélytől, Quell végül belép a mágikus társadalmi elit titkos szervezetébe, a Rendbe. Ha sikerül végigcsinálnia a tagsághoz szükséges három rítust, és kitanulja a megfelelő mágiát, akkor örökre eltemetheti a féltve őrzött, halálos titkát.

HA AZONBAN ELKAPJÁK, VÉGEZNI FOGNAK VELE.

A Rend tagjává válni azonban sokkal nehezebb, mint Quell elképzelte, különösen, hogy egyre közelebb kerül Jordanhez, a mentorához, aki ráadásul kiképzés alatt álló bérgyilkos is, és őrá vadászik. Quell végül választásra kényszerül: felvállalja a sötét mágiát, amely elől egész életében menekült, vagy megkockáztatja, hogy elveszíthet mindent és mindenkit, akit csak szeret. És a legfélelmetesebb szörnyeteg, amellyel valaha szembe kell néznie, talán benne lakozik.

Dream
válogatás

J.ELLE a The New York Times bestsellerszerzője, fiataloknak szóló fantasyregények írója. 2022-ben az NAACP Image Award jelöltje volt a kiemelkedő ifjúsági és irodalmi művek kategóriájában. Az egykori pedagógus nomád életmódját és szerény belvárosi gyökereit tartja regényei ihletforrásainak. Amikor éppen nem az írással foglalkozik, csokoládé nélküli desszertek után kutat, ürügyet keres arra, hogy szépen felöltözhessen, és két kutyájával az oldalán keresztül-kasul beutazhassa az országot.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.authorjelle.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Legvadabb álmaim tiltott szerelmi története. A Marianne háza nemcsak a fantasyirodalom olvasóinak, hanem a romantika szerelmeseinek is örömet fog szerezni!”

ALI HAZELWOOD,

A NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐJE

„Mágiával, titkokkal és romantikával teli, elsöprő erejű fantasy. A történet már az első oldaltól kezdve magával ragadott, és el sem engedett. Olyan varázslatos, igéző gyöngyszeme ez a fantasyirodalomnak, amelyet nem szabad kihagyni.”

ALEX ASTER, A LIGHTLARK SZERZŐJE

„A Marianne házát olvasni az első oldaltól kezdve olyan érzés, mintha belépnenk a mágia, a szépség és a veszélyek szédítő álmába, amely éppoly káprázatos, mint amennyire fantáziadús. A romantika, a szerethető karakterek és a feszültség ötvözésével ez a történet egy látványos, csillogó diadal.”

ALEXANDRA BRACKEN,

A NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐJE

„A Marianne háza az egyik legeredetibb fantasyregény, amelyet olvastam ez idáig. J. Elle egy gazdag és csodálatosan romantikus világot teremtett, amely éppoly varázslatos, mint amennyire veszélyes.”

AMAZON

Dream
válogatás

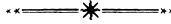
J. ELLE

MARIONNE HÁZA

— részlet —

Dream
válogatás

1. FEJEZET

Régen azt hittem, hogy a mágia csillogó, fantáziadús színlelés. Aztán rájöttem, hogy a varázslat nagyon is *valódi*. Viszont sötét és mérgező. És az egyetlen módja annak, hogy elbújjunk előle, az az, ha egyáltalán nem is léteünk.

Quell, figyelsz rám?

Anya megszorítja a kezem, ahogy a kocsink megáll a Francia Piac előtt a North Peters utcában.

– Igen, kérem el a heti fizetésemet, az utolsó centig.

– Ez az én lányom. Most már siess! Körözni fogok.

Óvatos mosollyal kisimítja laza fürtjeimet az arcomból, mielőtt kisiklok a '99-es Civicünkől, egy ronccstelepen talált autóból, amelyről pattogzik a matt, kék színű fényezés.

A Civic előtt egy régi, sárga kisteherautónk volt. Azt megelőzően pedig busszal jártunk mindenhová. Anya azonban nem szerette, ha nem állt módjában felállni és azon nyomban távozni – *elfutni* – valahonnan. Ezért megtanulta kiválóan megjavítani a régi roncsokat. Tökéletesen sikerült elrejtienie engem. Tizennégy iskola. Tizenkét év. Kilenc nagyváros. Minden hely lényegében ugyanaz volt: egy háttér, amibe beleolvadhatok. Valahányszor anya gyanút fog, hogy valaki megtudhatja, miféle mérég folyik az ereimben, az egész életünket begyömöszöli egy sárga, keményfedelű kis bőrröndbe. Zavarba ejtő a tudat, hogy az egész eddigi életem elfér egy ilyen kis helyen, majd pedig betuszkolható egy autó csomagartójába. Eleinte mindent beprésem a táskámba, amit csak tudtam.

Most már csak a teniszcipőmet, egy telefontöltőt és a szerencsét hozó kulcstartómat szoktam elpakolni.

Befejezetlen mondatok közötti három pontnak tűnik a számtalan hely, ahová költöztünk már. Az emlékek közötti fehér foltok azoknak az arcai, akiktől búcsút veszek. Már hosszú ideje meg sem kérdezem anyától, hogy hová megyünk. Mert maga a futás is céllá vált.

Rám támad a közeli Mississippinek köszönhető párás levegő, és rátapad nyirkos bőrömrre. Rozsdás, ferdehátú autónk farrésze pirosan villog, mielőtt befordulunk a sarkon. Már csak két hét van hátra a gimnáziumi tanévből, és igyekszem annyit dolgozni, amennyit csak tudok, hogy összegyűjtsem a pénzt a nagy tervekre, amelyeket anyával ötlöttünk ki. Hogy végre elköltözzünk valahová, és *ott is maradunk*.

Ha egy kalitkába zárt madár a szabadságról énekel, és egy dal lehet egy szavak nélküli kijelentés, egy kívánság, egy perzselő vágy, nos, én akkor a sós levegőről énekelek, meg a lábujjaim közötti homokról.

Olyan otthonról, amely már nem egy mozgó célpont. Az érettségi utánra az a tervünk, hogy keresünk egy kis tengerparti várost – egy igazi tengerparton, nem olyan helyen, mint az iszapos vizű New Orleans, ahol az utóbbi hat hónapban voltunk –, és belesimulunk a homokba. Már csak néhány hét van hátra addig.

Belevetem magam a zsúfolt piac délutáni forgatagába, ami olyan ismerős érzés, mintha egy kopott cipőbe bújnék. A szabadteri pavilonban beleolvadok a vásárlók tömegébe, az államat leszegve a mellkasomhoz szorítom, kezemet a zsebembe dugom. *Feltűnés nélkül* járni-kelni, ez a célom.

Mrs. Broussardnál kell lennie a múlt heti műszakokért járó fizetésemnek. Ő egy helybéli cukrász, akinek a családja, amióta csak létezik, pralinékészítéssel foglalkozik. A piac olyan energiától vibrál, ami arra késztet, hogy lassítsak. Túl sok itt az ember. A szokásos helyet, ahol Mrs. Broussard felállítja az asztalát, amelyről árusítani szokott, most olyasvalaki foglalja el, aki különböző erősségű csípős szószokat kínál. Felszökik a pulzusom, miközben csuklok. Próbálok elkerülni a kíváncsi tekinteteket, kiválok a tömegből, majd elvegyülök benne, és egy kendőt keresek, amely egy

feltűzött, ős hajú fejet takar. Az ujjaim fájdalmas hidegtől bizsergnek, ami ismerős jele annak, hogy felkavarodik az ereimben az átok, vagyis a toushanám. Nyelek egyet, próbálom visszaszorítani, könyörgök neki, hogy nyugodjon meg. Biztonságosabb láthatatlannak maradni, biztonságosabb senkinek sem lenni.

– Quell?

Összerezzenek a nevem hallatára.

– Te vagy az, kislány?

Mrs. Broussard magához int. Az asztala előtt kígyózó sor kétéválik előttem. Ég a bőröm, magamon érzem a vásárlók tekintetét. *Kerülöm a szemkontaktust.*

– Tonta!lise előttem ért ide, igen. Úgyhogy itt kellett felállítanom a standomat. Tudja jól, hogy mindennap azt a helyet használom. Mégis idejön, és megpróbálja elhódítani a vevőimet.

Csípőre teszi a kezét.

– A pénzedért jöttél?

Bólintok, mire Mrs. Broussard előhúz egy borítékot a kötényéből. Ez az első munka, amit anya engedélyével végezhetek, mert szükségünk van a pénzre, és Mrs. Broussard nem sokat kérdezősködik. Kézpénzben fizet, és csak egyszer kérdezte meg a nevemet.

– Túlórázol nekem a jövő héten?

– Nem tudok, amíg nincs vége a sulinak.

– Rendben. Ne időzz sokáig errefelé, *che!* Indulj el, még mielőtt besötétedik, hallod?

A vastag boríték fogásától megnyugszanak az idegeim. Megszámolom a pénzt. Kétszer is. A szám felfelé húzódik, amikor köszönetet mondok Mrs. Broussardnak, és elindulok. Időközben a tömeg olyan sűrű lett, mint egy jó rántás.

Légy kiszámíthatatlan!

A bejáratnál turisták csoportja vert tanyát. Egy másik kijáratot keresek. Az árusoktól távolabb, egy magányosan álló, Bourbonliliomos gyertyatartókkal teli sátor mellett látok egy táblát a mosdókhoz. Mellette a kijáratot jelző piros tábla van. Arrafelé veszem az irányt. Anya aggódni fog, ha túl sokáig maradok itt. A mosdók felé vezető kanyargós folyosón haladok, a fejem fölött villóznak a villanykörtek. A kijáratot jelző kis nyilak piros fénnel világítanak, arra ösztönözve, hogy tovább menjek a folyosón. Arra számí-

tok, hogy mindjárt megpillantom a mosdókat, de hiába. A piac pavilonja a szabadba nyílik, a napfénynek ott kellene lennie valahol előttem.

Vibrálva világitanak a fénycsövek, úgyhogy lassabban araszolok tovább. Valami nem stimmel. Marcangol az aggodalom, olyanmilyre, hogy meg is fordulok, hogy visszafelé vegyem az irányt. Csakhogy most egy fal magasodik előttem. Kirajzolódik valaminek az alakja, mintha árnyék vagy csalóka fényjelenség lenne: egy Bourbon-liliomszerű alakzatot formáz a stukkó felületén. A szívem nagyot dobban, a touthana feléled a csontjaimban, és táncot jár a pánikkal: fenyegetően és figyelmeztetően, hogy hamarosan feltámadhat bennem. Megfordulok, de a falak minden irányban elmozdultak vagy összezárultak. Sehhol sem látom többé a mosdót jelző táblákat, sem a kijárat felé mutató harsány, piros fényeket.

– *Memento sumptus* – mondja valaki.

A hang egy keskeny ajtó mögül jön, amely teljesen belesimul a falba. Az óvatosság úgy rángat, mintha kötél lenne. Óvatosan hallgatózok, az ajtóhoz préselődve, kezemet a biztonság kedvéért összekulcsolom a hátam mögött. Feszült hangokat hallok, amint suttogva vitába keverednek egymással. Úgy hangzik, mintha két férfi lenne. Újra fülelek, és még több hangot hallok. Kissé előrehajolok, lábujjhegyre emelkedve, a testsúlyomat az ajtónak nyomva, hogy egy kissé kinyíljon. Odabent sötét ruhás férfiak vesznek körül egy székhez kötözött férfit. Körülöttük egymásra pakolt hordók sorakoznak, amelyeken egy fekete nap köré tekeredő tüskés ágat és számomra érthetetlen nyelven írt szavakat látok.

– Gyerünk, Sand! – mondja az egyik férfi, miután teletölt egy hordót egy halványszínű folyadékkal. – Majd mi rendet rakunk.

Egy szőke fickó a levegőbe lendíti a karját. A tucatnyi hordó megremeg. Ködféleség árasztja el a levegőt, úgy hullámszik, mint az eső az ablakon. Amikor kitisztul a levegő, a férfi megismétli a műveletet. Ezúttal eltűnnek a hordók. Hunyorítok, a szívem a torokban dobog. Zavartan lepillantok a kezemre, és még mindig magam előtt látom a sötétség foszlányait, amelyek az ujjbegyeimből folynak ki, amikor a touthana megmutatja magát, és elpusztít mindent, amihez csak hozzáérek.

Amikor kicsi voltam, „a feketé”-nek hívtam. Aztán, ahogy egyre jobban megismertem rút természetét, „az átok” néven kezdtem emlegetni. Anya végül kijavított néhány éve, miután valaki meghallotta, hogy panaszkodom miatta. Toushana a neve. *Valamilyen genetikai hiba*, mondta anya. Hazudott. De anyától nem szokatlan a hazugság. Hallottam már mesélni erről a méregről, ami bennem van. Ő mágiának nevezte. De bármi legyen is az, amit ezek az emberek művelnek itt, az valami másnak tűnik. A körmeimet az ajtókeretbe mélyesztve meresztgetem a szememet, hátha ki tudok venni még valamit a félhomályos helyiségben.

Még sohasem láttam olyan mágiát működés közben, ami nem az enyém.

– Mi volt a parancs, Charlie? – kérdezi a Sandnek nevezett férfi. A többiek az árnyékból figyelik a fejleményeket.

– Hogy nem ejtünk foglyokat. Ma nem.

Charlie a térdére ejti a kezét, és a fogolyra mered, akivel most szemmagasságba került.

– Sola Sfenti igazságosan ítéljen meg téged!

– Cseszd meg te és a Napistened! – fröcsögi a megkötözött férfi, miközben Charlie nagy slukkot szív kövér szivarjából. A fogoly arcába fújja a füstöt. Aztán művel valamit az ujjával, de túl gyorsan, és túl messze is van ahhoz, hogy kivehessem, mit csinál. A megkötözött férfi hátraveti a fejét, fuldokolva és a fájdalomtól vergődve. A csuklója és a bokája vörösre dörzsölődik a szorítástól. A Charlie szájából áradó füst felhőként lebeg az arca körül, körül lengve és fojtogatva őt. A férfi levegő után kapkod, és pillanatokon belül abbamarad a vonaglása. A feje megdől, én pedig hátratántorodom, összefűzöm az ujjaimat, és megpróbálom lelassítani hevesen kalapáló szívemet. *Az a férfi ott... meghalt. Azt az embert ők...*

– *Fratris fortuna.*

Ez a hang a hátam mögül érkezik. Megfordulok, és ott áll előttem egy férfi sötét öltönyben, ugyanolyanban, mint amelyet az imént látott férfiak viseltek. Csakhogy a többiekkel ellentétben ennek a férfinak a szemöldökén, az orra fölött egy csillogó, sötét maszk húzódik, amelynek díszes faragványai rásimulnak magas járomcsontjára. Az arcvonásai megkeményednek a hallgatásomra. Hátralépek, a hátamat nekivetem a falnak. Nincs hová elbújnom.

A férfi szemöldöke összeszalad a kíváncsiságtól, a szívem még gyorsabban ver. A touthanám okozta fájdalom egyre mélyül, a kezem pedig egyre hidegebb. Talán perceim lehetnek még hátra, aztán dühösen végigspriccel bennem a mágiám az ujjbegyeimig, mint egy vizet okádó, törött cső. A mellkasomban egyre nő a nyomás. *Futás!* Félreugrok. A fickó megragadja a csuklóm, de olyan érzés, mintha a torkomat markolná.

– Mit keresel te itt hátul?

A fizetésemet tartalmazó boríték kicsúszik az ujjaim közül. Megpróbálok utána nyúlni, de a padlóra hull.

– Na-na! Maradj csak!

Hosszú kabátja egészen a nyakáig szorosan be van gombolva, és egy kerek ezüstdarab csillan rám a torkáról. Egy kép van belevésve: egy római stílusú oszlop, melynek törzsén cikcakkos repedés fut végig, mintha kettétörték volna. Hunyorítok, próbálok visszaemlékezni rá, láttam-e már valaha ezt a szimbólumot. A férfi összehúzott szemét vastag szemöldöke árnyékolja.

– Válaszolj a kérdésre!

– Eltévedtem, miközben a kijáratot kerestem. Azt hittem, a mosdók közelében van.

Rángatózom, hogy szabaduljak a szorításából, de nem enged el. Épp csak elnéz mellettem arra, ahol az imént egy ajtó volt, de most tömör kőfal magaslik a helyén. A szívem kihagy egy ütemet.

– Én... nem mentem be oda, ha erre gondolsz.

– *Hova?*

– Volt itt egy ajtó, de láttam, hogy nem a mellékhelyiségbe nyílik, ezért megfordultam, hogy távozzak innen. *Esküszöm*, hogy így volt!

A hazugság túlságosan is kockázatos. Az emberek sokkal könnyebben elhiszik a féligazságokat.

– Hogy hívnak?

– Én...

A válasz megakad a torkomon. A mágia úgy libeg bennem, mint egy lepke, amelyik helyet keres magának. Anya minden egyes költözésünkkor megváltoztatja a nevemet, bár ugyanazt a hármatnégyet szokta használni. Quell *Jewel*. Nem pedig Quell *Marionne*. Aki a Liberty Street 711-ben lakik. Egy nagyváros vonzáskörze-

tébe tartozó kisvárosban született. Új még ezen a környéken. Aki-
nek az édesapja a munkája miatt sokat utazik. Két szülő kevesebb
kérdést jelent. A forгатókönyvem, a kiképzési gyakorlaton tanul-
tak, amelyet anya évről évre megismételtet velem, most az ajkamra
tolulnak. Minden hazugság épp elég igazsággal megfűszerezve,
a megfelelő hanglejtéssel, az őszinte mosoly melegségével kísérve,
hogy igaznak érezzem őket. Hogy valósággá váljon az élet, amit
éltünk, amelyet én éltem, mióta csak az eszemet tudom.

– Quell vagyok.

A férfi szája gyanakvóan meggörbül. Fájnak az ujjaim, mi-
közben a touthanám ásítózik bennem, mint egy macska, amelyik
a szunyókálásból ébredve nyújtózkodik. A karmai behatolnak
a bőröm alá, és éles jégindák karistolják a csontjaimat. A légzésem
felgyorsul. A férfi arcán viselt maszk beleolvad a bőrébe, beszívárog
a pórusaiba, mint az eső a száraz talajba. Pislogok, és magamba
fojtom a zihálást. De a férfi még csak meg sem rezzen.

– A szíved hevesen ver. A pupilláid kitágultak. És ha megmoz-
dulsz, a gyomrodban lévő epe felcsaphat a torkodba. Valami baj van?

Szigorúbban néz rám, mintha egy kérdésre keresné a választ,
de a következő pillanatban eltűnik a szemöldökei közötti kráter.

– Nem, nincs semmi baj. Elmehetek?

Erre elenged.

– Jobb lesz, ha idehívok egy Retentort, hogy nézzen körül –
dünnyögi maga elé, mielőtt rám mosolyog. – Elnézést kérek. Azt
hittem, ismerlek valahonnan. A kijárat ott van, mögöttem.

Megfordulok, és valóban, mögöttem, ahol korábban egy kőfal
magasodott, most egy boltíves kijáratot látok, amely a sugárútra
nyílik. Az előbb még *nem* volt itt.

– Rendben van. Köszönöm.

Elmosolyodik és sarkon fordul, én pedig utat török magam-
nak az utcára, és hálás vagyok, hogy magam mögött hagyhatok
mindent, bármi is volt az, amit ott láttam. Csakhogy elakad a lé-
legzetem. *A borítékom!* Visszafordulok, de a kőfal új formát öltött
ott, ahol az imént még a boltív nyílott. Az ingerültség és a szomo-
rúság valamiféle keveréke perzseli a bensőmet. Az a pénz... egy
hétig kellett volna, hogy kitartson.

– Hé, engedj vissza, kérlek!

Rácsapok a falra, és érzem, hogy a touthana jeges hidegsége, amely már amúgy is feszített ettől az egész tirádától, dühösen végigszivárog a csontjaimban, és az öklömbe áramlik, még mielőtt visszahúzhathatnám. Felnyögök a perzselő érzés miatt: olyan, mintha török szagatnák a bőrömet.

A kő megfeketedik az érintésem nyomán, a fal rothadni kezd és összeomlik, tégláról téglára, centiről centire haladva. Végül már csak egy elszenesedettnek tűnő, lepusztult épületrész előtt állok. *Mit tettem? Mit műveltem!?* Az izommemória mozgásra készlet. Futásnak eredek. Vissza az Ursulines utcán, majd tovább jobbra, a North Petersen. *Kék Honda.* Dudaszót hallok, anya integet a kormány mögül. A látványa balzsamként hat a touthanámra. A csontjaimban érzett hideg visszahúzódik, miközben kerülgetem a forgalmat, majd feltépem az utasajtót, és besiklok a kocsinkba.

– Induljunk!

– Megszerezted a pénzt?

– Gyerünk anya, menjünk! Csak vezess, vezess!

Anya gázt ad, és a Francia Piac egyre kisebbnek látszik mögöttünk, ahogy távolodunk tőle.

MÉG MINDIG KAPKODVA SZEDEM A LEVEGŐT, amikor anya oda-dob nekem egy olcsó, eldobható kézmelegítőt és a rizzsákomat. Tartunk egyet a kocsiban is, kettőt pedig a motelben. A touthanaroham már elmúlt, de a lüktető fájdalom, ami megelőzni és követni szokta, még most is gyötör. *Azok a férfiak ott... Mágiát használtak. És megöltek egy embert!*

– Mi történt?

Anya a hátsó ülésen pihenő táskájára pillant, és olyan erősen szorítja a kormánykereket, hogy kifehéredik a kézfeje. Szarkalábak húzódnak a szeme körül. Hátrafogva viselt haja néhol már őszbe vegyül: tincsei olyanok, mint ezüstszálak egy fekete búzakévében.

Emlékek vannak eltemetve a ráncaiba, olyan titkok, amelyek megértéséért bármit megadnék. Ilyen például az, hogy miért van nekem mágiám, miközben neki nincsen. És ki elől menekülünk tulajdonképpen? Miközben már a főúton haladunk, a szája íve pontosan elárulja, hogy miért aggódik: lehet, hogy itt az ideje is-

mét útra kelnünk? Beleharapok a szám szélébe, és keresek valamit a kocsiablakon túl, hogy anya ne láthassa az arcomra kiülő fruszt-rációt. Olyan közel vagyok már az érettségéhez, ami valamiféle szabadságot jelent majd számomra. Nincs több hiányzás-ellenőrzés. Nem liheg több tanár a nyakamba. Anya és én két rövid hét múlva már sokkal könnyebben *élhetünk* és eltűnhetünk szem elől.

– Nos?

– Nem történt semmi különös.

Azok az emberek ott a piacon nem látták, hogy figyeltem őket. Aki meg rajtakapott, az elengedett. Valójában nem látta, hogy a toushanámmal leromboltam azt a falat. Nem fogok most olajat önteni a tűzre.

– Ne hazudj nekem!

Perzsel anya tekintete. Remegés fut végig a karomon. *Annyira* belefáradtam már az örökös menekülésbe. Anya kifújja a levegőt, előkap egy doboz cigarettát a táskájából és rágyújt, miközben az általam eddig csak kívülről látott múzeumok sora elmosódva suhan el mellettünk.

– Ugye, tudod, hogy mindent csak azért teszek, hogy megvédjelek? – Az arckifejezése megenyhül. – Lehet, hogy nincs sok mindenünk, de mi ketten mindig itt vagyunk egymásnak.

Félrekapom a tekintetemet. Egy lángokba borult ház képe villan fel az emlékezetemben. Még most is érzem a füst ízét. A legutóbbi lakásunkból azt követően jöttünk el, hogy leégett ennek a srácnak a háza, mert ő meg én együtt lógtunk sulis után. Anya még akkor sem adott magyarázatot nekem. Tudom, hogy szeret engem. De ez nem ugyanaz, mint a megértés. Meg is ölhetek volna ott és akkor. Ha többet tudtam volna, okosabb lehettem volna. Ha többet tudnék, nagyobb biztonságban lennénk. Anya talán azt gondolja, túl fiatal vagyok ahhoz, hogy megértsem. Megsimogatja a vállamat. A legszívesebben elhúzódnék tőle, de nem teszem. Csak ülök ott és mosolygok, hogy anya úgy érezze, elég jó az, amikor a tőle telhető legtöbbet nyújtja.

Az út hátralévő részét csendben tesszük meg. Közben megpróbálok belemerülni a táskámban tartott könyvtári könyvek egyikébe. Miután a kocsi rángatózva megáll a motel parkolójában, a legutolsó helyen, ahová anyának sikerült beparkolnia, sietve kiszállok.

A szobánkba érve már nem bírom tovább visszafogni magam.

– Anya, érteni akarom a mágiámat! Meg akarom érteni, miért csináljuk ezt az egészet.

Leveszi a cipőjét, miután leteszi maga mellé a táskáját. Egy pillanatig azon tűnődöm, vajon hallotta-e, amit mondtam.

– Quell! – Mély levegőt vesz. Elmélyül az arcvonásaiba íródott fáradtság. – Nem is tudom, hol kezdjem, és hogyan...

– Csak mondd el az igazat! Megbirkózom veled.

– Legalábbis ezt gondolod.

– *Menni fog*. Tizenhét éves vagyok, nem vagyok már gyerek. – Szinte csikorog a hangom az ingerültségtől. – Kérlek – folytatom halkabban.

Anya megáll és ismét felsóhajt. Hosszúra nyúlik a csend. Hallgatók és figyelek, mert anya ezúttal nem csak hallgatással válaszol a kérdéseimre.

– A nagymamád nagyon erős és befolyásos nő, Quell. Ő egy teljesen más világban él, mint amiben mi most vagyunk.

Összeszorul a mellkasom a várakozástól, amikor anya szóba hozza a nagymamámat. Kislánykorom óta nem gondoltam rá, és nem is láttam őt. Felbuzog bennem a remény, hogy végre kapok néhány választ.

– Neki is van mágiája, mint nekem?

Valahonnan származnia kell a varázserőmnek. Talán több generációt is átugrott.

– Amikor felnőttem, a házunkban egy titkos mágikus társaság kiképzőhelye működött. – Anya maga köré teker egy takarót. – Úgy hívták: a Rend.

Mosoly lebeg közöttünk.

– És az élet ott, a Chateau Soleilben még a szezonon kívül is...

– Chateau Soleil?

– Ez a nagymamád birtokának a neve.

– *Birtok*? Mekkora kell lennie egy háznak ahhoz, hogy saját neve lehessen?

Ötéves koromig a nagymamámnál laktunk. Nem igazán emlékszem rá, és már elképzelni sem tudom. Egyetlen pókhálós emléket örökök csak róla. Kicsi voltam még akkor. Nagymama felhúzott az ölébe. Nyírfa és boróka illata terjengett. A napfény beáradt

a szobába, és minden csillogott. A kezembe adott valamilyen játékot, hogy játsszak vele. Biztonságban éreztem magam ott és akkor. De aztán anya bejött a szobába, kivette a kezemből a játékot, engem pedig kikapott a nagymamám öléből. A többi már a feledés ködébe veszett.

– Az ő mágiájuk másmilyen, mint a tiéd, Quell. Úgy járnak kelnek a világban, ahogyan te sohasem fogsz a toushanád miatt.

Leengedem a vállamat.

– Drágám, nem minden arany...

– Ami fénylik. Tudom.

Egy újabb kérdés fogalmazódik meg bennem.

– A nagymama tud a toushanámról?

– Nem.

– Akkor miért...?

A távolban halk mennydörgés robajlik, a villanyfények pislákolnak. A váratlan fejlemény mindkettőnket elhallgattat. Anya összehúzza a szemöldökét, erősen koncentrálni. Ismerem ezt a tekintetet. Azt a szikrát is, amely nem akar kihunyni.

– Pakold össze a holmidat!

– Anya?

– El kell mondanod nekem mindent, ami a piacon történt, Quell. Most azonnal! *Kérlek.*

Magához veszi a táskáját. Valami megszakad bennem. Mindent elmesélek anyának, azt, hogy eltévedtem, amikor a mosdót kerestem, és hogy láttam, ahogyan megölték azt a férfit, hogy összefutottam egy fickóval, akinek egészen rásimult a bőrére a maszkja. Hogy elejtettem a borítékot, és a toushanám szétrohasztotta a kőfalat, miközben próbáltam visszaszerezni. Minél tovább beszélek, ő annál szorosabban markolja a táskáját. Amikor ismét felhangzik a mennydörgés távoli robaja, elsötétedik az arca.

A táskájába gyömöszöli azt a néhány ruháját, amije van. Az eddigi eltökéltségem megrendül.

– Anya, kérlek!

Forró könnyek marják a szememet. Nem tehetem meg. Az nem lehet, hogy még egyszer... Olyan közel vagyunk már hozzá. Csak két hét választ el.

Átnyújtja nekem a kék üveget, amelybe hat évvel ezelőtt kezdtük el gyűjteni a spórolt pénzünket, miután megállapodtunk a tengerparti tervünkről. Álmaimban látom a házat, amelyet magunknak építettem. Kétszintes, egyszerű, négyzet alaprajzú, hangulatos, zsalugáteres. Sós levegő fúj be a nyitott ablakon.

– Még egyszer mondom, sajnálom.

Magára rángatja a kabátját. Mindig csak még egyszer.

– Nem hiszek neked!

Utálok ezt. Annyira utálok! Hogyan győzhetném meg arról, hogy igenis óvatos voltam a piacon? *Sikerült lelépnem*. Még néhány hétig jól elleszünk, ahogy mindig is megvoltunk. Összezárom a térdeimet, és próbálok határozott hangot megütni vele.

– Nem.

– Mit mondtál?

Éles a hangja, de az, ahogyan az ágyrácsot markolja, elárulja, hogy a félelem munkál a szavai mögött, nem a düh.

– Azt mondtam, hogy *nem*, anya!

A hangom ez alkalommal erősebb, a dalom életre kel bennem. A mágiától bizseregnek az ujjbegyeim, eldugom, hogy átmelegítek őket. Nem tudom, mire lehetnek képesek.

Sohasem lángolt még fel bennem, amikor ennyire feldúlt voltam. Anyában forrong a düh, aztán átcsap valami másba, a szeme kivörösödik a könnyektől. Elnyomja a cigarettáját, aztán olyan közel hajol hozzám, hogy érzem a leheletén a nikotin szagát.

– Az igazat akarod tudni? Ez nem mennydörgés volt. Varázslat idézte elő.

Nagyot dobban a szívem.

– Nem értem.

Végiggördül egy könnycsepp az arcán. Olyan gyorsan törli le, hogy kis híján észre sem veszem.

– A Dragunok, akiket láttál...

– Dragunok?

– A Rend bérgyilkosai. Az a dolguk, hogy kivégezzenek mindenkit, akinek toushanájuk van.

A körmei a karomba mélyednek.

– Ha valaki rájön a titkodra, *megölnek*, Quell!

A szavai hallatára kiszalad belőlem a szusz. Megpróbálom stabilan tartani magam, ezért a falnak támaszkodom, miközben megpördül velem a világ. Valaki képes lenne *megölni* egy olyan mágiáért, amit nem is akarok, illetve nem is használlok.

– Mi van, ha valaki meglátott téged a Piacon? – A fejét ingatja.
– Nem vállalhatjuk ezt a kockázatot. Még egyszer kérlek, Quell, *kérlek szépen!*

Ujjait az ujjaimba kulcsolja, mintha belém kapaszkodva tartaná keringési pályán a saját világát.

Tudom, mit kell tennem, de ettől még nem lesz könnyebb a helyzetem. Ha igaz van anyának, és ez az egyetlen alkalom, amikor ez az úgynevezett Rend valóban ránk talált, akkor nem marad más választásom. Kiűritem a tengerparti házunkra tartalékolt pénzt az üvegből az ágyra, miközben összeomlik mindaz, ami még megmaradt belőlem.

– Rendben van – zihálom, magamra véve anya szomorúságának igáját, és pislogok, hogy ne adjam jelét a saját elkeseredettségemnek. Már megint. – Elmegyek a kisboltba, megveszem a legszükségesebbeket. Adj öt percet!

– Ez az én lányom. És... – Felemeli a szoknyáját. A combjára szíjazott tokból egy aranynyelű, tekerccsekkel borított, drágakövekkel kirakott tört hűz elő. A kezembe nyomja. – Csak a biztonság kedvéért.

Hitetlenkedve pislogok. A tör fémpengéje kétszer olyan hosszú, mint a markolata, mégis valahogy olyan könnyű a kezemben, mintha csak a levegőt markolnám. A díszes markolat aranyos fény nyel csillog és szikrázik az ékkövektől. Fogalmam sem volt, hogy anya egyáltalán hord magánál fegyvert, nemhogy olyat, amelyik ennyire... gyönyörű.

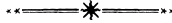
– Ha igazam van, és egy Dragun a nyomunkra bukkant, akkor többen is lehetnek.

A kezemben tartott fegyverre pillantok. Hideg, akárcsak anya szavai. Egyértelműen a legszebb és legveszélyesebb tárgy, amelyet valaha láttam. A tekintetem találkozik az övével, és végre valamennyire megértem a rá nehezedő terhet.

– Öt perc – ismétli meg. – Nem több.

Elteszem a tört, és kisietek az ajtón.

2. FEJEZET

Odakint félhomály uralkodik, de tiszta az égbolt. A távolból mennydörgés vagy valami ahhoz hasonló zaj hallatszik, úgy-hogy még szorosabban ölelem át magam, miközben a Stop 'N' Save irányába tartok.

– Jól vagy – dűnnyögöm magamnak. Ujjaim az övembe csúsztatott tört tapogatják. Csak a biztonság kedvéért. Befelé menet megkerülöm a bolt előtt leparkolt bicikliket. Odabent az üzlet tulajdonosa egy újságot maga elé tartva üldögél. Felpillant belőle, majd visszabújik mögé.

Nem lehet előre tudni, mennyi időbe telik, amíg anya új helyet talál nekünk.

Magamhoz veszem az egész sornyi tonhalkonzervet, egy vekni kenyeret, két tubus mogyoróvaját, babkonzervet, egy zacskó Skittles-t és hat zacskó tejfölös-hagymás chipset, amire anya azt mondaná, hogy pazarlás.

– Nem tesz jót neked – szokta mondani. Csakhogy engem boldoggá tesz az olajos chips. És mindazok után, ami történik, megérdemlek egy kis örömet.

Meg-megszólal az ajtóhoz erősített csengő, ahogy egyre többen lépnek be, az órára pillantok. Ráhúzok egy tekerics ragasztószalagot a csuklómra, és magamhoz veszek egy kis üveg háztartási alkoholt és egy üveg ecetet. A pénztárnál mostanra sor alakult ki. A falióra ketyegését a mellkasomban érzem. El kell tűnnöm innen. Mégpedig *gyorsan*. Megpillantok egy ismerős fejet a sorban mögöttem. Szőke haja, hajhabbal készített frizurája, nyáriasan leburnult bőre és ragyogó szeme van az illetőnek. Egy srác abból az

iskolából, ahol az utolsó tanév második felét töltöttem. Észreveszi, hogy öt nézem, és integet. Felnyögök.

– Hé, Quell, te vagy az, ugye? Nigel vagyok, Nigel Hammond, az angol irodalom órától.

Az a Nigel, aki minden válaszomat megpróbálja lelesni rólam, mert soha semmit sem olvas el. Olyan közel áll hozzám, hogy érzem a márkás kölnije illatát.

– Segítsek?

– Elboldogulok.

– Biztosan?

Megragadja a kenyeret, pedig tökéletesen jól egyensúlyozom a halkonzervek halmain.

– Tényleg.

Ellépek mellőle. A sor hála istennek tovább halad.

– Ahogy akarod.

Beugrik a sor végére, pedig üres a keze.

Talán a pult mögül akar kérni valamit. Teszek előre néhány lépést, mielőtt a tükörbe pillantok, és felbosszant az érzés, hogy valaki bámul. De amikor felnézek, Nigel épp feldob egy érmét, és káromkodik a bajsza alatt.

A sor halad előre, és végül a pénztár előtt találok magam. Közben dobolok a lábammal. Már hét perc eltelt. Ez túl sokáig tart. A pénztáros mindent átvesz tőlem, hogy papírzacskókba pakolja.

– Köszönöm.

Amikor nyúlok a pénzemért, a könyököm nekiütközik Nigel mellkasának.

– Tényleg, hadd segítsek!

Magához veszi az egyik zacskómat, de visszahúzom.

– Nem kell, tényleg.

– Ragaszkodom hozzá.

A rettegés végigfut a gerincemen. Figyeltem Nigelt az iskolában. Csodálókka veszi körül magát. Egyszer egy elsős elejtette előtte a könyveit, mire ő csak a szemét forgatta, és félrerúgta valamennyit az útjából. Ez... furcsa. Fizetek a pénztárosnak, és felkapom a zacskóimat.

– Köszönöm.

Az ajtóhoz sietek, de közben érzem, hogy Nigel követ. Tartja nekem az ajtót. Gyorsabban lépdelek.

– Csak beszélni akarok veled.

A lépteit az enyéimhez igazítja, miközben futásra gyorsulok. Hátrapillantok, hogy lássam, a nyomomban van-e még, és látom, hogy a parkoló sötétített reflektorainak fényében Nigel arca megváltozik. Simulékony szőke haja egészen röviddé és sötétté válik, a jóképű Nigel Hammond arcvonásai pedig olyan fizimiskává alakulnak át, amelyet sohasem láttam még. Még nő is néhány centiméternyit, puha kráterek horpasztják beesett arcát, és hosszú haja eltakarja az arcán viselt fényes maszkot. Sötét szeméből valamiféle megtörtség perzsel, és ettől elbizonytalanodnak a lépteim.

Ökölbe szorított kézzel közeledik felém, miközben a ruhadarabjai is megváltoznak: látványuk elhalványodik. Még egyszer feldobja az érmét, amely mágnesként pattan a gallérijához. Egy ismerős kép van rajta. Egy kettétört oszlop. Összeszorul a szívem. A férfi, akivel a piacon összefutottam, ugyanezt a szimbólumot viselte. A félelemtől a földbe gyökerezik a lábam. *Mágia*. A fegyverem után nyúlok.

– Quell, igaz? *Hónapokkal* ezelőtt parancsot kaptam, hogy találjalak meg. Elég nehéz a nyomodra bukkanni, ugye tudod?

Elvigyorodik, mire megremeg a bensőm. A szája mosolyog, miközben a szeme mást sugall.

– Ez a neved, ugye?

Rászegezem anya törét.

– Nyugi!

Megbotlok a boltban tartózkodók által itt hagyott kerékpárokkban.

– Nem foglak bántani. Csak beszélgetni akarok.

Ledobom a zacskókat, felkapok egy biciklit, és elindulok. Megkockáztatok egy pillantást hátrafelé. A srác levegőt fúj az ujjai közé, mire újabb mennydörgés morajlik a fejem fölött. Átkanyarodok a kereszteződésen, ahol az eső közeli kilátására megkétszereződött a forgalom. A vádlijaim égnek, gyorsabban tekerem a pedálokat, ahogy a stoplámpánál szardíniákként összezsúfolódott kocsisorok között száguldok tovább. A motel parkolójába érve felrohanok a lépcsőn.

– Anya!

Ököllem ütöm az ajtót.

– Quell?

Az ajtó kinyílik, én pedig besietek rajta, behúdom magam után, majd be is zárom.

– Volt valaki a boltban. És az *arca!* Nem azonos azzal a fickóval a piacról. Hanem egy másik. Egy másik, hogy is hívják? – Nem kapok levegőt. – Dragun.

– Lassabban! Kezdd az elején!

Anya kikukucskál a függöny mögül.

– Volt valaki a boltban, akiről azt hittem, hogy ismerem. De aztán *megváltozott* az arca. – A megdöbbenés jeleit keresem anya arcán, de hiába. – Egy érme volt itt a torkán – sikerül kinyögnöm. – Mint annak a fickónak is a piacon.

– Mi volt azon az érmén?

Behunyom a szemem, és felidézem a fiú arcának átváltozását. Odakint mennydörgés dübörög, megzörgetve kis szobánk ablakát.

A Dragun itt van valahol. Itt kell lennie. Megborzongok, és megpróbálok anya kérdésére összpontosítani.

– Egy oszlop. Egy megrepedt oszlop volt rajta.

– Nem egy karom?

– Nem.

– Beaulah.

Anya megrázza a fejét és cicceg.

– Anya...

– Csendet! Hadd gondolkozzak!

Ismét kiles az ablakon.

– Az a forgalom odakint a semmiből keletkezett. Sűrűn sorakoznak odakint a kocsik mindkét irányban. Még akkor sem tudnánk kijutni a parkolóból, ha akarnánk.

Járkál, arcán egyre mélyülnek a ráncok. *Kopogtatás hallatszik.*

– El kell tűnnünk innen! – Rángatom őt.

– Nem, *neked* kell eltűnnöd!

Leveszi a válláról a táskáját.

– Menj csak! Majd én lerázom őket.

– Anya, ne! Mindig mindkettőnkéről van szó. Mindig.

Az utolsó szavak elhalnak a nyelvemen. Igaza van... Általában ő siet előre, én pedig követem, így megy ez. De neki nem kell menekülnie. Neki nem folyik méreg az ereiben. Én vagyok az oka az eddigi tortúráinknak.

– Úgy vigyázz ezekre a dolgokra itt, mintha az életedről lenne szó! – mondja, kinyitva a táskáját. Előhúz egy naplót, és kitépi belőle az utolsó oldalt, amelyre egy cím van felfirkantva.

– Menj el ide! Remélhetőleg épségben állnak még a menedékházak.

Előbányászik valamit, amiről azt gondoltam, egy sminkkészlet, és elővesz egy aprócska fiolát, benne világító porral. Sima modulatokkal körkörösén szétteríti a púdert a kompakt ezüsttálcájában, és addig tartja fejjel lefelé billentve a fiolát, amíg ki nem ürül a tartalma.

– Ennyinek elégnek kell lennie.

Átnyújtja nekem.

– Mondd ki suttozva a hely nevét, ahová menni akarsz, aztán fújj rá egyszer! Ez majd elröpít oda.

– És veled mi lesz? Én nem tudok...

– Megvan a kulcstartód?

Kihúszom a zsebemből. Ő is elővarázsol egy ugyanolyat, és megmarkolja. Az enyém felizzik.

– Tudasd velem, hogy jól vagy azzal, hogy megszorítod. Én is ezt teszem majd. Jelzi nekem, hogy hol tartózkodsz éppen akkor. Így megtalálhatlak, bárhol is vagy.

Megszorítom a kulcstartómat, mire anyáé kigyullad. A sminkkészletet hűvösnek érzem a fájós ujjaimmal, a touthanám megmozdul valami olyasmitől, amit felismerésnek érzek. *Gyere velem*, ezt akarom mondani, de a szavak sehogy sem akarnak megszületni.

– Én majd elrendezem itt a dolgokat, megszabadulok a Draguntól, és még ma este érted megyek.

Becipzározza a táskámat, és indulásra ösztönöz.

– De...?

Könnyek áztatják az arcomat. Nem jó érzés anya nélkül menekülni.

– *Hallgass!*

Azzal megráz.

– Szedd össze magad!

Kopogtatás. Újabb kopogtatás.

– Nyissa ki, asszonyom!

A szállodaigazgató az.

– Van itt valaki, aki látni szeretné önt. Azt mondja, sürgős.

– Egy pillanat! – mondja anya a maga mesterkéltnél vidám hangján. Nekem pedig odasúgja: – Öveket kérjük becsatolni! Tudod, hogyan kell meghúzódni az árnyékban.

Bólintok, az ajkam sós, miközben anya a homlokomra tapasztja a száját.

– Anya, *kérlek!*

– Te egy *Marionne* vagy – mondja kissé megemelve az állát. – Sikerülni fog.

Azzal megszorítja a kezem. Az ajtógomb elfordul, kattann a zár.

– Most, *Quell!*

Hevesen kalapál a szívem. A félelem munkál bennem. Újra rápillantok a biztonságosnak vélt épület címére.

– Aston Lane 12 – suttogom a porba, és ráfújok. A világ megbillen velem. Fájdalmas nyomás nehezedik rám, úgy érzem, mintha súly került volna a mellkasomra. A lélegzetem elakad, és úgy dőlök előre, mintha megütött volna valaki. Érzem, hogy szorosabbra tekeredik a testemen a hideg, mintha fonal lenne.

Pislogok, de a világ a semmibe vész.

A FŰ ZÖRÖG A LÁBAM ALATT. A levegő sűrű, erdei fenyő és nedves moha illatával keveredik. A fák úgy vesznek körül, mint ezernyi őrszem. A lombok zizegése közepette megtelepszik a szél által megzavart, fülsiketítő csend. Az erdőn keresztül haladok az előttem lévő lombkorona-rés felé. Seholy sem látni nyomát egy tetőnek vagy tornácnak.

A lábam beleakad valamibe, mire fémes csörömpölés hallatszik a fák között. Száraz lélegzetet veszek, és mozdulatlanul bent tartom, hogy lássam, meghallotta-e valaki. Semmi sem mozdul, csak a cipőm alatti összetört lámpás. *Közel vagyok.* Elosonok az előttem megnyíló tisztásig, ahol egy házat találok. Már ami még megmaradt belőle. A biztonságba vetett reményeim szertefoszla-

nak, összetörnek, akárcsak a romok és roncsok, amiket itt látok: omladozó házalap, darabokra tört bútorok, beomlott falak és betört ablakok. Anya az egész életét arra tette fel, hogy biztonságot teremtsen nekem. Ez most már rajtam múlik. Nekem kell kitalálnom, hogyan. Mindkettőnkért.

– Vigyázz, ez itt az én lábam, te ügyetlen! – tör át az erdőn egy suttozás.

Beékelem magam a fák közötti sűrű bozótosba.

– Ha nem lenne olyan nagy a lábad, könnyebb lenne nem rálépni – mondja valaki más. – Őszintén, hogyan találsz egyáltalán cipőt rá?

Két lány halad el mellettem, fekete, vastag, vörös szőrmével bélelt köpönyegben, csuklyát húzva a fejükre.

– Veled táncolni valószínűleg olyan, mintha egy medvének próbálna udvarolni az ember.

– Brooke, fogd be!

Játékosan meglöki a másik lányt.

– Ha tovább karattolsz, fémmé változtatom a csontjaidat. Majd meglátjuk, hogy fog tetszeni.

Brooke felnevet.

– Azt hiszed, hogy most egyszerre csak valami különleges lény lettél, akinek több trükk van a tarsolyában?

– Anya szerint az lehetek.

– Azt te csak szeretnéd.

– Elég legyen, rendben? Elég legyen! Anya azt mondta, győződj meg róla!

A romok és a törmelék felé mutat.

– Szóval menj be, és győződj meg róla, nincs nyoma annak, hogy itt jártunk. A Dragunok reggelre tüzetesen átvizsgálják majd ezt a helyet.

A lány keze egy kisebb törmelékkupac felett lebeg. A levegő fodrozódni kezd az ujjai alatt, és a kupac elmozdul: megnyúlik, kicsavarodik, mígnem végül erdei bozótosává változik. Pislogok, ahogy a lány tovább lép a következő kupachoz. A romok között egy fekete ködfelhő jelenik meg. Mint egy megidézett szellem. Az engem üldöző Dragun bukkan elő.

Zihálva kapkodom a levegőt. *Hogyan követhetett egészen idáig? És anya... Vajon jól van?*

A két lány felemeli a karját, mintha így akarnák megvédeni magukat.

– Azonosítsátok magatokat! – parancsolja a Dragun. – Először te!

Brooke valami fényeset villant a Dragun felé. Az ökle a mellkasába csapódik.

– *Memento sumptus.*

A lányok leeresztik a kezüket.

– *Non reddere bis.*

– Keresek valakit – mondja a Dragun. – Egy lányt. Anya adta ki a parancsot. Kaptam egy tippet, hogy talán valaki idősebbel utazik. De ez végül felbecsülhetetlen drága időpocsékolásnak bizonyult.

Az öklömbe harapok. *Anya elmenekült.*

– Láttatok valakit erre jönni? – kérdezi a Dragun. A nagylábú mélyet lélegzik.

– A levegő porszintje arra utal, hogy rajtunk kívül más is járt itt nemrég – mondja összedörzsölgetve a hüvelyk- és mutatóujját.

Nyelek egyet, és még jobban igyekszem beleolvadni az árnyékba. Kell lennie egy helynek, ahol biztonságban érezhetem magam. *De nincs sehol, ahol... Chateau Soleil... Nagymama.*

Forgatom a kezemben a sminkdobozt, ami szerencsére felmelegedett.

– *Psz!*

A Dragun felemeli a kezét, és mindhárom fej az én irányomba fordul. *Ő a nagymamám. A családom.* Kedves asszony, már amennyire emlékszem rá. És anya azt mondta, hogy nem tud a toushanámról.

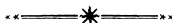
– Itt van!

A Dragun sietve közeledik felém. Felcsapom a sminkdoboz fedelét. *Anyá hamarosan értem jön. Ma este, ezt ígérte. Néhány órára sikerülhet elrejtennem a toushanámat.*

– Chateau Soleil – suttogom, és fújok egyet, az utolsó izzó púderszem is feloldódik az éjszakában.

Kezek nyúlnak utánam, miközben eltűnök.

3. FEJEZET

A por egy tisztás közepére röpít, ahol élettelen fákat látok. Összekulcsolom a kezeimet, hogy ne remegjenek. Hűvös szellőkés súrolja a bőrömet, és a földes illat nem is lehetne ismeretlenebb számomra. A távolban nem látszik a város. Nincsenek házak a közelben. Csak sűrű, nehezen áthatolható erdő és dohos, feketévé sötétedett fák. A szabadulással járó bizsergés bizonytalanítja el a lépteimet, miközben bolyongok a ligeten keresztül, hogy megpillanthassam a nagymamám házát.

Elmélyülnek az est fényei, mire észreveszek egy utat, amely egy kétszárnyú vaskapu előtt ér véget. Csatlakozik hozzá egy kőből épített órház, amely előtt autók sora várakozik a bejutásra. A sorompó úgy tornyosul ott, mintha egy hódolatra emelt kéz lenne, amely a szürkülő ég felé nyúlik. A homlokzaton a CHATEAU SOLEIL felirat olvasható. Nyelek egyet. Az ilyen kapuk azért vannak, hogy távol tartsák a hozzám hasonló embereket. Nyugalomra kényszerítem ideges ujjaimat, és rákoppintok lemerülni készülő telefonomra, hogy hívjak magamnak egy taxit. Egy számlához van kötve, amin valószínűleg van még néhány dollár. A várakozástól felgyorsul a pulzusom.

Vajon tényleg működni fog? A sofőr hamarosan odagurul, öszszevont szemöldökkel szemlél.

– Azt szeretnéd, hogy vigyelek *át* a kapun?

Elhúzza a száját.

– Fizethetek érte külön.

Odavillantom neki a boltból visszakapott maradék pénzemet.

– Szállj be!

Azzal becsúszok a hátsó ülésre. A kocszi megmozdul, amint az őr int, hogy húzódjunk előrébb. Nincs hová mennem. Át kell jutnom ezen a kapun. Magamhoz ölelem a táskámat és megszorítom a kulcstartómat. Egy másodperccel később felizzik válaszképpen. *Siess, anya, kérlek!* A lelkiismeretfurdalástól görcsbe rándul a gyomrom.

Lassan gurulunk előre, egészen az őrhöz, akinek megjelenése éppoly barátságos, mint a testbeszéde. A szája mogorván görbül lefelé, mintha csak tartósan így lenne. Ingének magas gallérját kör alakú fémlap díszíti, amelyen egyetlen, sárkányéra emlékeztető, kampós karom díszel. Letépi a nyakából, és úgy forgatja a kezében, mint egy érmét. *Egy érmét.*

– Ő is egy Dragun lenne?

Túl hangosan motyogom ezt magam elé. Újra tanulmányozom az érmén lévő képet. Nem egy repedt oszlopot látok rajta... a visszapillantóban a sofőr szemöldöke zavarodottan meggörbül, amikor lefékez. Az ablakom leereszkedik, én pedig belepréselem magam az ülésembe. Úgy érzem magamon a kapuőr tekintetét, mintha kés szaladt volna a bordáim közé. De nem villan be a felismerés. *A karom.* Nem a Dragunhoz tartozik, aki a nyomomban van. Nem ismeri a titkomat.

– A neved?

A Dragun ajkai ingerülten összepréselődnek.

– Quell.

– Egy pillanat.

A szavak kicsúsznak az ajkai közül. A kapun túl, az utca fölött girbe-gurba fűzfák fedik a már amúgy is szürkülő estét még mélyebb homályba. Hunyorítok, hátha megpillantok egy háztetőt vagy épületet. De az út tovább kanyarog a látóhatáron túlra.

– Nem látok itt semmiféle Quellt – jelenti ki az őr. – Pontosan kit is látogatnál meg?

– Azért jöttem, hogy meglátogassam... Mrs. Marionne-t.

– Mrs. Marionne-t?

A férfi szeme összeszűkül, és megesküdnék rá, hogy összeszorítja a torkomat.

– I-igen, uram.

– Egy pillanat, kérem!

Megpróbálom kihúzni magam az ülésen. Nem tudom, mi a nagymamám keresztneve.

Mindig is Marianne nagymamaként emlegettük. Az őr visszatér, és a kapu felé mutat. Kifújom a levegőt.

– Megvan a házszám? – kérdezem. – Például, hogy melyik ház az?

– Ez az egyetlen ház van itt.

– Rendszerben, köszönöm.

A kocsni elindul.

Az út egy fák alkotta alagúton keresztül kanyarog tovább. Megszorítom a tör markolatát, amelyet anya adott nekem, erősen és kétségbeesetten, hogy legyen egy biztos támpontom. Valami kontroll a kezemben.

– Hol szeretnéd, hogy kitegyelek? – kérdezi a sofőr.

Még mindig semmi nyoma egy háztetőnek vagy bárminek a merengő lombokon és a vészjósló égbolton kívül.

– A fák mögött?

Feláll a szőr a tarkómon. Nem lenne szabad itt lennem. Az emlékek visszhangoznak a fejemben, azokból az időkből, amikor anyával még ennél is nagyobb bajban voltunk. A touthanam egyelőre csendes, és igyekszem kényelmesebben elhelyezkedni az ülésben. *Lehet, hogy nincs sok mindenünk, de mindig itt vagyunk egymásnak*, mondogatja anya. És ez mindig igaz is volt. Egészen mostanáig. Kitekintek az ablakon, és figyelem a zizegő, integető fákat. Azt mondják, hogy üdvözlnek? Vagy azt, hogy fussak?

Ahogy kijutunk a fák alkotta alagútból, a sötétség egyszerre felemelkedik, mintha valaki elhúzott volna egy függönyt. A hamuszínű felhők elvonultak, és az esti égbolt a rózsaszín királyi árnyalatában pompázik. Megnyomom a gombot az ajtón, mire a szél felkorbácsolja a kocsni utasterét. Mélyebb lélegzetet veszek, és oldódni érzem a mellkasomban lévő csomót.

Az út egy hatalmas, macskaköves udvar körül kanyarog, amelyet szoborformára nyírt sövények és szobrok tarkítanak, akár egy díszes kastély kertjét. Magas fű nő a széles járdalapok és egy kőből faragott szökőkút között, amely emeletnyi magasságig ontja magából a vizet: cseppjei csillognak az esti napsütésben. Csak ámulok

és bámulok, magamba szívom a látvány fenségességét, és kevésbé erősen szorítom a tör markolatát.

A távolban a meredek tető csak egy pöttynek látszik a buja zöldbe és magas fák közé temetkezve.

– Arra kell lennie – mondom, és meggörbítem a hátamat, hogy jobban lássam. Az út zsákutcába kigyózik, és ekkor veszem észre, hogy elől egy újabb vaskapu vár, az elején egy *M* betűvel. – Ott van – mutatok rá.

A látvány olyan fenséges, mintha képeslapon látnám, fotón a történelemkönyvekben. Nem tűnik igazi helynek, ahová betehetném a lábam. Valami bizserég a mellkasomban. Valami meleg, mámorító, és kissé idegen. Valami, amit reménynek érzek.

Az autó a kapu elé áll, és néhány pillanatig semmi sem történik. Nincs óratorony, sem pedig hangosbemondó. A mögötte lévő sötét nyeregtető nem több, mint egy törésvonal a fák között.

– Kisasszony, mennem kell. Nem kapok elég pénzt ahhoz, hogy egész nap itt üldögéljek.

Ez az. Így kell lennie.

– Rendben, köszönöm.

Adok neki borraivalót, ő pedig elhúzza a csíkot.

A kapuszárnyak úgy tornyosulnak fölém, mint egy áldozatra váró oltár. A szél üvölt, kiüt rajtam a libabőr. Hideg szivárog az ujjaimba, majd felkúszik a karomba. Ökölbe szorítom a kezem, majd a rizzsákomért nyúlok.

Ujjaim megállnak a cipzáron, és elakadnak. A fájdalom fagyos hideggé változik, a toushanám felkavarodik. Bárcsak tudnám, mi váltja ki! Mi ébreszti fel bizonyos pillanatokban, és mi tartja mozdulatlanul pihenve máskor.

– Halló?

Leteszem a táskámat a földre. Biztosan vannak kameráik.

– Van itt valaki?

Semmi. Valami lecsap a fejem fölött, és az egész világ elsötétül. De odafent csak olyan árnyat látok, mint a felhőké, amelyek továbbhaladtak, de hátra hagyták az árnyékukat. Pislogok. Eltűnt. Az este homálya egyre sűrűsödik. A szél súrolja a bőrömet, megzizegetti a fákat, és az árnyékcsíkok közelebb húzódnak, végigfeksznek a járdán, és elérnek hozzám.

– Ki van ott?

Próbálok lenyelni a torkomban keletkezett gombócot, és a táskám patentját tapogatom, anya törének markolatát nézegetem, miközben a szemhéjam belső oldalán még mindig ott látom az engem követő Dragun képét. Hirtelen felém zuhan odafentről a sötétség, és fellángol a pánik a mellkasomban. Ujjaim a tör markolatját súrolják, épp mielőtt egy erő a hátamba csapódna: előre taszít, és megakasztja a lélegzétvételemet. Térdeim a földhöz csapódnak, szűrő fájdalommal kísérve. Ismét a táskámért nyúlok. A cipzár beragad, úgyhogy megrángatom. Sűrű, éjfekete köd ölel körül. Felkészülök az ütésre, próbálok rájönni, melyik irányból jön, de nincs itt semmi és senki, csak árnyékok. A köd felszáll, és az oldalamban ott lüktet egy friss seb szűrő fájdalma.

Szorítom a helyet, ahol fáj, miközben oldalra billen velem a világ. A fák meginognak, ítélkezve figyelnek, mint a vaskapuk, amelyek nem engednek be. Keresem a jeleket, hogy hová tűnt az árnyék, és honnan várható legközelebb, de csak fénycsapdákat látok. Fekete foltokat a földön, amelyek elmosódnak és elmozdulnak.

– Kérem, ne!

A bordáim remegnek a fájdalomtól, mintha ki akarnának szakadni. Meresztgetem a szememet, egyre hidegebbnek érzem magam, a szemem mögül mintha tűk szúrnának, miközben próbálok értelmezni a sötétséget. Pislogok, és a világ fehéren villog rám. Ekkor pillantom meg őt. A lába körvonalát, amelyet csak a levegő rajzol ki. Felém vetődik, de én felkészültem rá. Megragadom a bokáját, olyan erősen tartom, amennyire csak tudom, és rángatom. Megbotlik, de valahogy sikerül megtartania magát, mielőtt elesne. Az árnyék elszáll, mint a homok. Ami hátramarad, az egy velem egykorú fickó, aki a kapuórhöz hasonlóan van öltözve. Olyan éles a tekintete, mint egy tör. Nyelek egyet. *Még egy.*

Ennek a Dragunnak az arca felső részét is csillogó maszk takarja. De ez sokkal díszesebb, mint a többi, amit eddig láttam: bonyolult mintával faragott a szélein, ahol egészen rásimul a bőrre. Sötét kabátját és bőszabású zakóját vörös hímzések díszítik, sokkal kifinomultabbak, mint amilyeneket a többi Dragun viselt. De a nyakánál, ahol egy ezüstérmét véltem látni, most csak szövetet látok.

– A kapuőr már beengedett...

De mielőtt befejezhetném, már talpon is van: az orrlyukai kiágulnak, majd eltűnik a fekete felhőben.

– Én... – kezdek bele, de elnyel a sötét köd, amely olyan hideg, mint a halál. Egy köd, amelyben... ő van. Éles fájdalom szúr már mindenütt: olyan, mintha egy finom pengével vagdosnának. Pislogok, de minden fekete. És vörös. Fájdalmamban felsírok. A touthana üvölt bennem, egy jégtakaró tekeredik a csontjaim köré, olyan kitartóan, hogy már perzsel. Nyelek egyet, próbálok összpontosítani, és kinyitom a szemem, körvonalakat keresve. Valamiféle jelét annak, hogy honnan csapott le rám a Dragun. A köd mozgásba lendül, fodrozódik az alakja körül. Kinyújtom a karomat, amely olyan hideg, mint egy fagyott fatörzs, és a térdhajlataiba csapok vele. Megbotlik, de gyorsan talpra áll, ahogy az árnyak felszállnak, és újra kirajzolódik az alakja. Zöld szeme összeszűkül. Feltápáskodok és felkapom a tört, a hegyével egyenesen az arca felé szúrva, miközben kísértének anya figyelmeztetései a nagymamáról és erről a világról.

– Ha még egyszer hozzám érsz, kettéhasítalak!

A világ szétszakad a szélei mentén, vörös folyók futnak az ujjaim között, végig a karomon. A fenyegetésemre nem érkezik tőle válasz, de a tekintete a pengére szegeződik. Melegség járja át az oldalamat, és bármit is művelt velem, olyan érzésem van, mintha valami szétszaggatná a bensőmet. De magasabbra emelem a törőmet, határozottságot színelve. Nem fog még egyszer hozzám érni! Apró vágások csíkozzák a karomat, a kezemet. Vér folyik, rengeteg vér. A maszk egyszerre eltűnik az arcáról.

– Honnan loptad ezt?

– Ez az *enyém*.

A férfi hitetlenkedve rázza a fejét.

– *Ki* vagy te?

Remegve fújom ki a levegőt. A szavak, amelyeket egész életemben tilos volt kimondanom, epeként emelkednek felfelé a torokban.

– Marianne. Quell Janae Marianne.